

Veľký týždeň

Veľkonočné sviatky dostali význam Kristovou smrťou a jeho zmŕtvychvstaním. Pre nás kresťanov je Veľká noc najväčším sviatkom v roku, dokonca je dôležitejší ako Vianoce, pretože veľkonočné sviatky vystihujú podstatu nášho kresťanstva. Termín Veľkej noci nie je stály a každoročne sa mení. Pripadá však na prvú nedeľu po prvom jarnom splne mesiaca po 21. marci. Veľkonočný tichý týždeň trvá od Kvetnej nedele po Bielu sobotu, počas ktorého si Cirkev intenzívne sprítomňuje pamätné dni utrpenia a smrti Ježiša Krista.

Kvetná nedeľa

Pod týmto názvom je posledná pôstna nedeľa, ktorá je prvým dňom Veľkého týždňa. V tento deň sa požeňávajú palmové alebo olivové ratolesti, u nás najčastejšie bahniatka. Ratolesti sa potom spália na popolec, ktorý bude použitý pri svätej omši Popolcovej stredy budúceho roku. Kvetnou nedeľou sa začína tzv. Veľký týždeň a v tento deň si pripomínáme vstup Ježiša do Jeruzalema, aby tu oslávil veľkonočné sviatky na slávnosti veľkonočného baránka. Zástupy ho nadšene vítali a hádzali mu pod nohy palmové ratolesti, aj preto sa táto nedeľa pôvodne volala Nedeľa paliem. Hlavnou myšlienkou Veľkého týždňa je Kristovo umučenie, ktoré sa pripomínalo tri dni už od 4. storočia a z toho je odvodený i názov Veľkonočné trojdenie, ktorým Veľký týždeň vrcholí. Začína sa omšou Pánovej večere na Zelený štvrtok a končí tzv. večerami Veľkonočnej nedele.

Zelený štvrtok

Pravdepodobne je pomenovaný podľa zelene v Getsemanskej záhrade, kde sa Ježiš Kristus modlil a kde ho zajali vojaci cisára Tibéria. Podstatou Zeleného štvrtka je spomienka na ustanovenie Sviatosti oltárnej i Sviatosti kňazstva. Predpoludním slúžia biskupi sväte omše so všetkým kňazmi svojich diecéz. Posväcujú tri druhy oleja: krizmu, olej katechumenov a olej chorých. Olej je znamením sily a v liturgii sa používa pri krste, birmovaní, sviatosti pomazania chorých a pri vysvätení kňazov. V tento deň sa večerná svätá omša slávi na pamiatku ustanovenia Sviatosti oltárnej a na znak spoluúčasti s utrpením Krista prestávajú

v kostoloch zvoniť zvony. Ich zvuk sa znovu ozve až na slávnostnú Glóriu, na vigíliu vzkriesenia na Bielu sobotu.

Veľký piatok

Kresťania si v tento deň pripomínajú potupnú smrť Ježiša Krista na kríži, deň utrpenia, preto sa v kostoloch neslúži svätá omša a oltáre sú bez oltárnych plachiet. Iba na Veľký piatok sa v liturgii neslávi Eucharistická obeta, namiesto nej sa koná liturgia umučenia Pána, pozostávajúca z bohoslužby slova, slávnostnej modlitby veriacich, z poklony Svätému krížu a svätého prijímania. Ježišovu smrť pripomína aj liturgická farba – farba krvi. V tento deň sa čítajú alebo spievajú pašie. Všetci veriaci sa postia od mäsitých pokrmov a najesť do sýtosti sa môžu len raz za deň.

Biela sobota

V tento deň bol Ježiš pochovaný do hrobu a večerná vigília je už ako radostná oslava vzkriesenia. Vo vežiach sa znovu rozozvučia zvony, ktoré nezvonili od štvrtka večera. Obrady Bielej soboty sa konajú po západe slnka v rámci tzv. Veľkonočnej vigílie (bdenia). V minulosti sa v túto noc pred Veľkonočnou nedeľou konávala liturgicky veľmi bohatá bohoslužba, ktorá sa začínala v sobotu večer, trvala celú noc a končila sa v nedeľu ráno krstom katechumenov. V súčasnosti sú tieto obrady značne skrátené. Biela sobota dostala názov podľa bielej farby rúcha mladých katechumenov a týmto dňom sa končí pôst.

Veľkonočná nedeľa a pondelok

Veľká noc však nie je len sviatkom jari, ale najmä oslavou zmŕtvychvstania Ježiša Krista. Veľkonočná nedeľa po noci, kedy bol vzkriesený Kristus, je tak vyvrcholením veľkonočných sviatkov. Veľkonočný pondelok prináša typické zvyky ako oblievanie vodou či šibanie mladými vrbovými prútikmi. Je jedným z dní veľkonočnej oktávy, ktorá trvá až do Druhej veľkonočnej nedele alebo nedele Božieho milosrdenstva, kedy prežívame veľkonočnú radosť zo svojho vykúpenia. Prajem požeňvané Veľkonočné sviatky!

*Žehná Vás Vás duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár*

Zlý na dobrého
nástrahu chystá,
zubami škripe na neho.
Ale hľa,
Hospodin vysmieva sa mu,
pretože vidí: príde jeho deň.
Zlí tasia meče, luky napínajú
a poraziť chcú
úbohých a slabých,
zahubiť tých, čo žijú statočne.
Ich vlastný meč
raz do srdca im vnikne,
z ich lukov triesky ostanú.

Lepšie je málo,
čo vlastní spravodlivý,
nad hojnosť,
v ktorej žije ničomník.
Ramená jeho polámané budú,
spravodlivého však
podopiera Hospodin.
On dobre pozná ľuď
bez úhony.
Naveky potrvá ich dobrota a
nebudú sa hanbiť
v časoch zlých a v časoch
hladu nasýtení budú.

Zahynú bezbožní
a nepriatelia Pánovi;
tak vyschnú ako horská lúka,
tak ako dym sa pomínú.
Na úver žije zlý
a neplatí si dlhy,
no spravodlivý štedro rozdáva.
Ktorým Boh požeňnal,
tí budú vlastníť krajinu,
tí, ktorých preklial,
budú vyťatí.

Samota

Od známeho gréckeho spisovateľa Homéra sa nám zachoval výrok: Vox populi - Vox Dei (Hlas ľudu - hlas Boží). Tento výrok však môže byť niekedy pravdivý, inokedy nepravdivý.

Ľud pred Pilátom volá: „Ukrižuj, ukrižuj ho!“ O tomto kriku nemôžeme povedať, že hlas ľudu bol zároveň hlasom Božím. Niektorí by však mohli namietkať, že Boh Otec vedel, že Syn zomrie na kríži, a Syn dobrovoľne prijal túto obeť za hriešnikov, takže ľud vyjadroval hlas Boží. Takéto uvažovanie by bolo nesprávne, lebo zo strany Otca a Syna ide o akt lásky, zo strany ľudu ide o akt nenávisťi. A nenávisť nikdy nie je Božím hlasom.

Ježišova krížová cesta je o bolesti, láske, samote a odvahe. Ježiš ostal s krížom sám. Len matka a zopár žien ho sprevádzali. Aj na kríži zomiera sám, aj keď jeden zo zločincov v neho uveril a pod krížom je opäť jeho matka so svätým Jánom. Keď ho dávajú mŕtveho z kríža dole, sú tam tí istí. Pribudol len člen veľrady Jozef Arimatejský, ktorý Ježiša dôstojne pochoval.

V Ježišovej krížovej ceste je skrytá životná cesta každého z nás. Akokoľvek by sme boli populárni a pýšili sa veľkými známosťami, akokoľvek by bola veľká naša rodina, predsa vo vážnych chvíľach života zostáva človek sám. Azda len s tými najbližšími, ktorí sa dajú spočítať na prstoch jednej ruky.

Nezostávame sami len v hodine zomierania, ale často sme sami aj v hodinách aktívneho života. V dnešných časoch čoraz viac platí, že hlas ľudu nie je hlasom Božím. Preto ostávame často sami so svojím presvedčením a so svojou morálkou. Zmanipulované zástupy sa nám smejú a my si musíme niesť svoj kríž viery a odvahy. Niekedy nás chcú ukrižovať, lebo sa vyhlasujeme za Božích synov a dcéry, ktoré chcú brániť záujmy Boha na našej planéte. Možno nám niekto aj fandí, alebo sa za nás modlí, ale svoj kríž si musíme niesť sami. K tomu sa pridávajú aj naše slabosti, pády, psychické a fyzické utrpenia. V tomto všetkom sme okrem hriechov podobní Ježišovi a jeho bolestnej samote.

Vstupujeme do týždňa, v ktorom sa budú odohrávať najväčšie udalosti našej spásy. So živou vierou a láskou sa s nimi spojme. Na Zelený štvrtok poďakujme Pánovi za dar Eucharistie, ktorá nám dáva na našej životnej krížovej ceste veľkú posilu. Na Veľký piatok sa ešte hlbšie ponorme do Ježišovho utrpenia, aby sme potom mohli radostne sláviť jeho zmŕtvychvstanie, ktoré osvecuje zmysel našich krížov.

MARIAN ŠURÁB

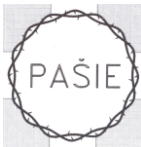
Oznamy

• Na veľkonočnú nedeľu sa uskutoční farská ofera. Za vaše milodary: Pán Boh zaplatí!

• **Veľký piatok: Prísny pôst zaväzuje všetkých, okrem chorých, od 18. roku až do 60-tyky.** V tento deň je dovolené iba raz za deň sa dosýta najesť. Okrem toho ešte dva razy, nie však mäso, pričom celkové množstvo jedla by malo byť menšie ako množstvo hlavného jedla. Nie je dovolené jesť medzi jedlami, avšak lieky a nápoje možno prijímať kedykoľvek. Deti a ostatných zaväzuje

úplné zdržiavanie sa mäsitých pokrmov, tzn., zdržiavanie sa od mäsa a mäsitých pokrmov (šťavy, polievky z mäsa ...)

• V noci z 31.marca sa mení čas. OP 02. hod. stredoeurópskeho času posúvame hodiny na 03.hod. letného času

*Pašie na Veľký piatok podľa
sv. Jána*

Jn 18,1-40 a 19,1-42

Sväté omše vo Veľkom týždni - (C)

25.III. pondelok « Slovenská »

18.00 *Za zdravie a Božiu pomoc*

26.III. utorok

18.00 *Za ě Miroslava Vlnika – 1. výročie*

27.III. streda

18.00 *Za ě z rodiny Stranovskej*

28.III. štvrtok – Zelený štvrtok

18.00 *Omša na Pamiatku Pánovej večere*

Za obvyklých podmienok úplné odpustky pri speve

Ctíme túto ...

Lektori: Kosnáčová T., Krchnák D.

29.III. piatok – Veľký piatok - Prísny pôst a zdržiavanie sa mäsitého pokrmu

10.00 *Krížová cesta*

15.00 *Obrady Veľkého piatku – Za obvyklých podmienok úplné odpustky pri uctení svätého kríža*

Lektori: Blahová M., Jurčovičová M.

17.00 *Prerušenie adorácie pri Božom hrobe*

30.III. sobota – Biela sobota Úplné zdržiavanie sa mäsitého pokrmu až do skončenia Veľkonočnej vigílie

09.00 *Vyloženie Sviatosti Oltárnej pri Božom hrobe*

17.30 *Ukončenie adorácie pri Božom hrobe*

18.00 Veľkonočná vigília

Za živých a ě členov Ružencového bratstva

Za obvyklých podmienok úplné odpustky pri obnove krstných sľubov

Lektori: členovia súboru Nádej

Upratovanie kostola č.d. 28-51

31.III. Veľkonočná nedeľa Kristovho zmŕtvychvstania

08.00 *Požehnanie veľkonočných jedál*

Za ě Michala a Teréziu Hábelových a deti

Lektori: Pešková L., Jelínková L.

10.00 *Za farníkov*

Lektori: Polakovič P., Jelínek L.

14.00 *Ruženec a litánie o 14,00 h. nebudú !*

Liturgický kalendár

25.III. pondelok	Slávnosť Zvestovania Pána sa prekladá na 8.apríla
26.III. utorok	sv.Emanuel, mučeník
27.III. streda	sv.Rupert, biskup
28.III. štvrtok	Zelený štvrtok
29.III. piatok	Veľký piatok.
30.III.sobota	Biela sobota

Šťastie alebo nešťastie – to záleží na nás ako sa krízy menia na príležitosť

Svetlo a tma

„Nech sa stane čokoľvek, záleží len na nás, či to hodnotíme ako šťastie alebo nešťastie.“

Táto múdra myšlienka pochádza od Anthonyho de Mella. Má pravdu: Šťastie je prejavom nášho duševného stavu. Od neho závisí, ako vnímame svet okolo nás. Vnem zase závisí od významu, ktorý dávame tomu, čo sa deje okolo nás. Prirôdzené, existujú aj zážitky, ktoré ničia náš vnútorný pokoj, napríklad keď zomrie milovaný človek. Smrti nemôžem dať iný význam a vidieť v nej šťastie. Ale ako sa so smrťou vyrovnám, záleží len na mne. Môžem v tom vidieť výzvu rásť a objaviť svoje pôvodné pramene. Pomocou smútku a bolesti z odchodu odhaliť v sebe niečo celkom nové a ocitnúť sa v stave, ktorý sa dá nazvať šťastím.

Ak sa v dlhom procese smútku dopracujem k prehodeniu smrti, môžem potvrdiť výrok La Rochefoucaulda: „Naše šťastie nespočíva vo veciach, ale v hodnote, ktorú im dáme.“

Nemôžem túto vetu použiť ako zaklínadlo a všetko hodnotiť kladne. „Moc pozitívneho myslenia“ sa môže premeniť na tyranstvo, nátlak vidieť všetko pozitívne. Svetlo aj tma, radosť aj bolesť patria k môjmu životu. Len ak tieto protiklady akceptujem a vyrovnám sa s nimi, dokážem sa prepracovať k zhodnoteniu svojho života, čo sice neznamená šťastie, ale je jeho predpokladom.

Blokády strachu

Aj strach má svoj význam a chce mi niečo povedať. Bez strachu by som nemal nijaké zábrany a stále by som sa preťažoval. Strach ma často blokuje. Ale neraz aj poukazuje na nesprávny životný názor. Jeho príčina často spočíva v túžbe byť dokonalý. Mám strach z blamáže, strach urobiť chybu. Keď mám hovoriť v skupine ľudí, nedôverujem si zo strachu, že by som mohol koktať alebo by ma nepochopili. Mám strach čítať nahlas, lebo by som sa mohol zaseknúť. V týchto prípadoch poukazuje strach na prehnané očakávania.

V neposlednom rade je to pýcha, ktorá vyvoláva strach. Ak sa však prihovorím svojmu strachu, môže ma priviesť k bumilitas, k pokore, a tak sa môžem zmieriť s hranicami svojich možností, so slabosťami a chybami:

„Môžem sa blamovať. Nemusím všetko vedieť.“

Jestvuje aj strach, ktorý nevedie iba k nesprávnemu životnému názoru, ale je obyčajným ľudským pocitom. Strach zo samoty, straty, smrti. Každý človek má strach zo smrti. U mnohých sa vynára ako hrozba. V takom prípade je potrebné so strachom hovoriť: „Áno, viem že v každom prípade zomriem.“ Uvedomenie si strachu mi pomôže zmieriť sa so smrťou, vysporiadať sa so svojou smrteľnosťou. Ak sa prepracujem k podstate strachu a pripustím si ho, práve vtedy, uprostred strachu, pocítim slobodu, pokoj a mier.

Prekonať strach

C. G. Jung tvrdil, že vždy máme v sebe obidva póly: strach i dôveru, lásku i agresivitu, smútok i radosť, silu i slabosť. Často sme upätí iba na jeden pól, napríklad na strach. Strach poznačí aj naše pocity: „Neviem to. Mám strach. Čo si o mne pomyslia iní! Znemožním sa.“

Môžem sa strachu opýtať, čo mi chce povedať. Môžem si však aj prečítať žalm: „...na Boha sa ja spolieham a nebojím sa: veď čože mi môže urobiť človek?“ (Ž 56.5)

Verš žalmu asi nerozptýli môj strach. Môže ma však priviesť k pocitu dôvery, ktorá sa vo mne skrýva. Mám strach, ale aj dôveru. Slová žalmu ma privedú k tomu, čo je už vo mne. Uvedomím si svoju dôveru a ona bude rásť. Strach sa stáva relatívny. Antirétická metóda ma privedie do stavu rovnováhy. Zabráni, aby sa u mňa zakorenili negatívne myšlienky a ovplyvnili ma.

Ďalšia metóda spracovania myšlienok je hovoriť o nich s inými. V súčasnosti sú čakárne psychiatrov plné, pretože sa neodvážime hovoriť s priateľmi o svojich negatívnych citoch, vášňach, slabostiach a pocitoch viny. Preto mnohí zostávajú so svojimi myšlienkami sami a potláčajú ich. O nejaký čas začnú vriecť a napokon vykypia. Vyslovenie myšlienok - ako tvrdia mnísi - vás zbaví toho, čo je vo vás nebezpečné a ničivé.

V hĺbke duše

Poetka Mária Ebnerová-Eschenbachová povedala:

„V nešťastí väčšinou znova nájdeme pokoj, ktorý sme stratili zo strachu z nešťastia.“ Mnohí nie sú schopní byť šťastní, pretože sa obávajú, že ich šťastie nebude dlho trvať. Známy je príbeh o Polykratovi. Nedokázal sa tešiť zo svojho krásneho prsteňa, pretože sa neustále bál, že ho stratí. Kto má uprostred šťastia strach z nešťastia, nedokáže byť skutočne šťastný. Až keď sa stane to, z čoho sme mali strach, rozptýlia sa naše ilúzie a ocitneme sa na bode mrazu, ktorému sme sa s veľkým úsilím snažili vyhnúť. Práve na tomto bode mrazu, v hĺbke svojej duše nájdeme pokoj. A v tomto pokoji nájdeme mier a v miери pocit šťastia.

Anselm Grün „Malá kniha o šťastí“

Mária... poutierala mu nohy svojimi vlasmi... Judáš bol zlodej

(Jn 12, 1 - 11)

Ježiš päť dní pred smrťou. Ježiš to vie! Lazárovým vzkriesením spečatil svoju smrť. Kameň, ktorý odvalili od hrobu, a mŕtvy muž povoláný späť k životu spôsobili, že vodcovia národa vyhlásili, že kameň treba privaliť k jeho hrobu. Musí zomrieť - taký bol výrok predstavených národa.

Človek môže vidieť, aké plodné je zlo. Jeden zločin plodí druhý. Zabiť Krista, Lazára i ďalších, ktorí robia problémy. A konanie zlého sa v týchto dňoch bude diať obzvlášť rýchlo.

No do celej tejto atmosféry vstupuje aj neznáma žena s drahocennou masťou. Tam, kde je Kristus, tam sa právom prekračujú všetky miery. Normálne meradlá - nech už sú akokoľvek oprávnené - na docenenie nestačia. Mária rozbila nádobu, aby olej mohol voľne tiecť. Len o pár dní, počas Poslednej večere, bude on sám lámať chlieb ako symbol svojho tela, ktoré bude zlomené na kríži. Tento Máriin „zlomený a kajúci duch“ Kristus neodvrhol, ba ochránil ju; a zároveň dáva aj tušiť svoju smrť.

Aká jedna veľkorysá a Judášova malicherná postava! Ako tragicky ohrozuje človeka, ak zle použije svoju slobodu a odporuje milosti. Ani predstavený seminára nemohol zachrániť pravé apoštolské povolanie u človeka, ktorý nespolupracoval s Kristovou milosťou a zostal na úrovni zlodeja a zradcu.

Aká tragédia povolania !

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“

Ôsmy deň

O deň sa Pán Boh šiel pozrieť na svoje stvorenie. Azda bolo treba niečo opraviť.

Na štrkovitých riečiskách boli krásne kamene, sivé, zelené, strakaté. Pod zemou boli však stlačené a necitlivé. Boh sa týchto kameňov v hĺbke dotkol a hneď sa premenili na diamanty a smaragdy a milióny drahokamov, iskriacich tam dole v hĺbinách.

Pán videl kvety, jeden krajší ako druhý. Zdalo sa, že im niečo chýba. Lahko na ne dýchol, a kvety sa zaodiali vôňou.

Sivý a smutný vtáčik mu priletel na ruku. Boh mu čosi zahvízdal. A slávik začal prespevovať.

A čosi povedal oblohe a obloha sa od radosti začervenala. Tak sa zrodili zore.

Ale čo zašepkal Pán do ucha človekovi, aby bol človekom? V to ďaleké ráno, v tom vzdialenom svitaní mu zašepkal tri malé slová: „Mám ťa rád.“

Bruno Ferrero „Niekedy stačí jeden slnečný deň“

Rok nad evanjeliom

Kto je z Boha, počúva Božie slová

Ježiš vyčítal Židom, že jeho slovo sa v nich neujíma: „...nepočúvate, lebo nie ste z Boha.“ (Jn 8, 47)

Už ľudský rozhovor je často výzvou, aby sme na ňu reagovali a odpovedali zaujatím stanoviska. Aj Božie slovo je takouto výzvou - výzvou uveriť a prijať Božie svedectvo. Keď nás niekto vyzýva ľudsky, aby sme niečo uverili, naráža na našu slobodu, na neochotu a váhavosť. Pristupuje k nám zvonka - my sme cudzí jemu a on nám. Kristovo slovo je slovo Božie, preto má aj väčšiu moc. Tam, kde sa ľudské slovo a ľudská výzva ukazujú ako slabé a bezmocné a zostávajú stáť pred najhlbším vnútrom človeka, ktorý môže a nemusí odpovedať, tam Kristovo slovo ako slovo Božie preniká až do nášho najhlbšieho vnútra, kde sa mu s láskou slobodne otvárame. Slovo evanjelia má moc prebudiť v nás odpoveď viery. Túto odpoveď viery nie sme sami od seba schopní vysloviť. No keď nás Kristus vyzýva svojimi slovami, nie je to len chladná výzva, ale aj dar svetla, ktoré nás znútra osvetľuje. Je to aj dobrotivosť a láska, ktoré nás v tej chvíli prenikajú. Ponorení do tejto atmosféry milosti sme schopní prijímať Kristovo slovo ako výzvu, ktorou sa nám prihovára Boh. Dôverujeme tomuto poznaniu. Kristovo slovo je teda milosť, ktorá sa nás dotýka, otvára nás a pretvára. Je to slovo účinné a tvorivé. Kristovo slovo ponúka, naznačuje milosť, ale ju zároveň aj dáva. Ježiš uzdravoval ľudí dotykom rúk i jediným slovom. Vždy to však bol rovnako účinný božský čin. Takúto silu slova dal Kristus aj Cirkvi v ohlasovaní, a najmä v Eucharistii. Božie slovo robí aj sviatosti sviatosťami - je to slovo sviatosťné. A to je vrchol Božej činnosti medzi nami.

Odmietat' nejaké slovo človeka - to sa dá pochopiť. Ale odmietat' slovo Božie? Musíme byť však najprv z Boha, aby sme ho mohli počúvať a porozumieť. Naozaj - vo svete ducha všetko je dar, o ktorý treba prosiť.

Východní kresťania po slávení svätej omše kladú na oltár medzi dve horiace sviece knihu evanjelií. Je v tom hlboká symbolika. Nasýtení Kristovým telom, posvätení a vtiahnutí do jeho tajomstva sme pripravení počúvať a chápať Božie slovo a zachovávať ho.

Neuvidí smrť naveky

„Veru, veru, hovorím vám: Kto zachová moje slovo, neuvidí smrť naveky.“ (Jn 8, 51)

Obsahom ohlasovania evanjelia nie je len nejaká náuka, ktorú má človek pochopiť a naučiť sa ju, ako to robíme s poznatkami vedy. Obsahom ohlasovania evanjelia je posolstvo pre mňa osobne. Je to radostná správa o spáse, určená mne osobne, tak ako keby som čakal na správu lekára, či má liek, ktorý ma môže okamžite zachrániť. V takomto očakávaní telegram s jediným slovom „mám“ je moja záchrana. Je to slovo, ktoré ma zachraňuje, vracia mi život.

Takto treba očakávať, vyslovovať a prijímať aj slovo evanjelia, ktoré ohlasujeme a počúvame. Boh sám nám v ňom na naše volanie po záchrane odpovedá: Áno, zachránim ťa! Len zachovaj moje slová! Neuvidíš smrť naveky!

O utrpení

„Rabbi, kto zhrešil, on, alebo jeho rodičia - že sa narodil slepý?“ pýtali sa učeníci Ježiša pri pohľade na chorého človeka. A odpoveď? „Zhrešil ani on, ani jeho rodičia, ale majú sa na ňom zjaviť Božie skutky.“ (Jn 9, 2-3)

Bojíme sa utrpenia. Vidíme v ňom zlo a často trest. Hovoríme príliš ľahkomyseľne, že Pán Boh niekoho potrestal. Ježiš, ktorý naozaj videl do Božieho srdca i do údela ľudí, povedal o slepom človekovi, že sa majú na ňom zjaviť Božie skutky. O. Dudko, pravoslávny kňaz, kázal v kostole neďaleko Moskvy: „Nebojme sa utrpenia! Nebojme sa ukrižovania! Ukrižovanie je spojené so vzkriesením!“

Kedy si človek kriesi dušu a kedy sa stáva lepším? Keď sme bohatí a slávni - aké máme pocity? Nie sväté, ktoré by nás dvíhali. Bohatstvo je aj pýcha, aj chamtivosť, aj zbabelosť a jednačky so svedomím - teda otroctvo hriechu. Alebo sláva! Z nej rastie namyslenosť. Ak ste namyslení, nevidíte svoje chyby a začínate sa pokladať za lepších ako iní, čo môže priviesť v extrémnych prípadoch až k pocitu nadčloveka. Na miesto Boha sa stavia človek sám. Tu sú korene ľudí, ako bol Hitler a iní. A potom už nasledovali činy - zločiny. Lepšími nás nerobí ani bohatstvo, ani moc, ani sláva, ale niečo celkom iné.

Veďte si utrpenie. Matka trpí pre dieťa, ktoré visí medzi životom a smrťou. Je to otrasné. Ale akou vnútorne čistou a obetavou sa vtedy stáva takmer každá matka! Aký svätý je vtedy jej pohľad! Prestáva hrešiť. Začína sa modliť. Dostojevský píše: „Pomôž matke, Bože, v utrpení! Za takúto trpiacu matku ďakujem Bohu! Mnohé ženy stratili cit materstva, ale tá, ktorá trpí pre dieťa, je v tej chvíli svätá!“

Utrpenie nemusí byť trestom. Môže byť darom, ktorý nás očisťuje, prehľbuje a približuje k pravde života a tým k Bohu. Dostojevský čakal na zastrelenie a počas piatich minút pred popravou prežil celú večnosť. Hovorí, že v takejto vážnej chvíli nenapadne človeku hrešiť. Utrpenie môže urobiť človeka svätým.

Pre západných utilitaristov človek ponížený, bezbranný a trpiaci je neužitočná bytosť. Na Východe je trpiaci človek pre veriacich vyvolenou nádobou, ktorá pripomína Krista. Na tvári ubitého človeka možno rozpoznať črty Spasiteľa. Človek na „Svätej Rusi“ sa prezhná aj vtedy, keď stretne na ulici zločinca, ktorého vedú do väzenia. V tej chvíli je aj zločinec úbohý človek. Ježiš sa aj nad takým zmlouval.

Utrpenie nás často obohacuje. Solženicyyn povedal, že dobrá literatúra sa rodí z utrpenia. Nebo sa otvára pohľadu pri východe slnka, srdce človeka pri zrode bolesti. Len ten, kto sa dal príliš vysušiť rozumným rozumkárstvom, nepozná obnovujúcu moc a silu plačúceho srdca. Kto nikdy netrpel, vie byť strašný.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku